

tanten bij te dragen aan de financiering van de afwikkeling.

R.F. en J.D.

Koninklijk besluit van 26 december 2015 tot wijziging van de wet van 25 april 2014 op het statuut van en het toezicht op kredietinstellingen wat het herstel en de afwikkeling van groepen betreft (BS 31 december 2015), in werking getreden op 1 januari 2016

BANK- EN KREDIETWEZEN

Toezicht op de kredietinstellingen – Herstel en afwikkeling van groepen

BANQUE ET CRÉDIT

Contrôle des banques – Redressement et résolution des défaillances de groupes

Dit koninklijk besluit wijzigt, met het oog op de omzetting van richtlijn nr. 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 betreffende de totstandbrenging van een kader voor het herstel en de afwikkeling van kredietinstellingen en beleggingsondernemingen (*Pb.L.* 173 van 12 juni 2014), de wet van 25 april 2014 op het statuut van en het toezicht op kredietinstellingen (hierna de “bankwet”) onder andere op de volgende vlakken:

- het invoeren van enkele definities die van toepassing zijn op de gehele bankwet (met name definities voor “richtlijn nr. 2014/59/EU”, “groepsherstelplan”, “groepsafwikkelingsplan”, “buitenlandse afwikkelingsautoriteit”, “afwikkelingsautoriteit van een derde land” en “afwikkelbaarheid”);
- het invoegen in artikel 108 van de verplichting tot het opstellen van een herstelplan voor de kredietinstellingen waarvoor geen groepsherstelplan wordt opgesteld, en van de mogelijkheid voor de bevoegde autoriteiten om zelfs voor de kredietinstellingen waarvoor een groepsherstelplan wordt opgesteld te eisen dat een herstelplan wordt opgesteld op individuele basis. In het oude artikel 108 van de bankwet was de verplichting opgenomen voor *elke* kredietinstelling om een herstelplan op te stellen “*met maatregelen die door de instelling kunnen worden uitgevoerd voor het herstel van haar financiële positie na een aanzienlijke verslechtering ervan*”, en de verplichting om dit plan de actualiseren. Dit herstelplan diende dan de kredietinstelling zelf te dekken, alsook haar Belgische en buitenlandse dochterondernemingen;
- het invoegen van een nieuw Boek XI – “Herstel en afwikkeling van groepen”, waarin de volgende onderwerpen worden geregeld:
 - een aparte lijst van definities die van toepassing zijn op dit nieuwe Boek XI;
 - het toepassingsgebied van dit nieuwe Boek XI;

- bepalingen betreffende de groepsherstelplannen (o.a. betreffende de opmaak van groepsherstelplannen; de beoordeling van de groepsherstelplannen door het wettelijk bestuursorgaan, de toezichthouder(s) en de andere bevoegde autoriteiten);
- bepalingen betreffende de groepsafwikkelingsplannen (o.a. bepalingen betreffende de opmaak en beoordeling van groepsafwikkelingsplannen);
- bepalingen betreffende de afwikkeling van groepen (o.a. het toepassingsgebied van deze regeling; de doelstellingen, voorwaarden en algemene beginselen betreffende de afwikkeling van groepen; de afschrijving of omzetting van kapitaalinstrumenten; de omschrijving van de afwikkelingsinstrumenten (waaronder de minimumvereiste inzake eigen vermogen en de in aanmerking komende passiva, en de tenuitvoerlegging van het instrument van interne versterking); de procedurele vereisten voor de afwikkeling van groepen; de afwikkeling van grensoverschrijdende groepen; en de betrekkingen met derde landen).

R.F. en J.D.

ESMA, Final report Guidelines on cross-selling practices, www.esma.europa.eu/sites/default/files/library/2015-1861_final_report_guidelines_on_cross-selling_practices.pdf

FINANCIËEL RECHT

Financiële markten – Gedragsregels

DROIT FINANCIER

Marchés financiers – Principes

Op 22 december 2015 publiceerde de Europese Autoriteit voor effecten en markten (“ESMA”) richtsnoeren met betrekking tot de koppelverkoop van financiële instrumenten onder richtlijn nr. 2014/65/EU¹¹ (“MiFID II”) die van toepassing zullen zijn vanaf 3 januari 2017. Deze richtsnoeren worden vastgesteld op grond van zowel ESMA’s algemene bevoegdheid om richtsnoeren vast te stellen *ex* artikel 16 van verordening nr. 1095/2010/EU¹² als op grond van de verplichting, die haar door artikel 24, 11., derde lid van MiFID II wordt opgelegd, om

¹¹ Richtlijn nr. 2014/65/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 betreffende markten voor financiële instrumenten en tot wijziging van richtlijn nr. 2002/92/EG en richtlijn nr. 2011/61/EU (*Pb.L.* 12 juni 2014, afl. 173, 349).

¹² Verordening (EU) nr. 1095/2010 van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 tot oprichting van een Europese toezichthoudende autoriteit (Europese Autoriteit voor effecten en markten), tot wijziging van besluit nr. 716/2009/EG en tot intrekking van besluit 2009/77/EG van de Commissie (*Pb.L.* 15 december 2010, afl. 331, 84).

in samenwerking met de Europese Bankautoriteit (“EBA”) en de Europese Autoriteit voor verzekeringen en bedrijfspensioenen (“EIOPA”) uiterlijk op 3 januari 2016 richtsnoeren voor de beoordeling van en het toezicht op koppelverkoop te ontwikkelen.

De richtsnoeren zijn gericht tot de bevoegde autoriteiten die toezicht uitoefenen op ondernemingen die onderworpen zijn aan de bepalingen van MiFID II, richtlijn nr. 2009/65/EG¹³ (“UCITS IV-richtlijn”) of richtlijn nr. 2011/61/EU¹⁴. Ze zijn van toepassing op de koppelverkoop zoals gedefinieerd in artikel 4, 1., (42) MiFID II, i.e. “het aanbieden van een beleggingsdienst samen met een andere dienst of een ander product als onderdeel van een pakket of als voorwaarde waarvan de overeenkomst of het pakket afhankelijk is gesteld”, waarbij het, in functie van de al dan niet afzonderlijke beschikbaarheid van één of meer van de samengevoegde producten, gaat om een “bundled package” of een “tied package”. De richtsnoeren strekken ertoe een coherente en effectieve aanpak vast te stellen in het toezicht op de koppelverkoop van financiële instrumenten door de voornoemde ondernemingen, die bijdraagt tot de verbetering van de investeerderbescherming binnen de lidstaten.

De richtsnoeren leggen de bevoegde autoriteiten die toezicht uitoefenen op de voormelde bedrijven die koppelverkoop in de zin van de bovenstaande definitie in hoofdzaak de volgende verplichtingen op:

- vereisen dat de ondernemingen informatie verschaffen omtrent de prijs van zowel het pakket als van de afzonderlijke producten waaruit het is samengesteld (richtsnoer 1) en omtrent essentiële niet prijsgerelateerde elementen en risico’s (richtsnoer 5);
- vereisen dat de ondernemingen de bovenvermelde informatie verschaffen in eenvoudige taal op een prominente en accurate wijze, ontdaan van elke misleiding omtrent of verhulling van de werkelijke kost, binnen een redelijke termijn voorafgaandelijk aan het sluiten van de overeenkomst (richtsnoeren 2, 3, 4 en 6);
- vereisen dat de ondernemingen de cliënt afdoende informeren omtrent de mogelijkheid de producten waaruit het pakket is samengesteld afzonderlijk te kopen en dat ze de aankoopopties aan de cliënt pre-

senteren op een wijze die een bewuste keuze onderstelt (richtsnoer 7);

- vereisen dat de ondernemingen een adequate scholing voorzien voor het personeel dat instaat voor de distributie van elk van de producten die deel uitmaken van het pakket (richtsnoer 8);
- vereisen dat de ondernemingen remuneratiestelsels en verkoopincentieven hanteren die verantwoordelijke handelspraktijken, de eerlijke behandeling van cliënten en het vermijden van belangenconflicten bespoedigen (richtsnoer 9); en
- vereisen dat de ondernemingen herroepingstermijnen of opzegmogelijkheden, die gelden voor de onderdelen van het pakket wanneer deze afzonderlijk worden verkocht, ook toepassen voor de onderdelen van een pakket en dat ze de cliënten, behoudens gerechtvaardigde redenen, toelaten het pakket te splitsen zonder disproportionele sancties (richtsnoer 10).

R.F. en G.H.

Rechtspraak/Jurisprudence

Hof van Justitie 3 december 2015

Banif Plus Bank Zrt. / Marton Lantos en Martonne Lantos
Zaak: C-312/14

BANK- EN KREDIETWEZEN

Consumentenkrediet – MiFID – Financiële instrumenten
BANQUE ET CRÉDIT

Crédit à la consommation – MiFID – Instruments financiers

Deze zaak betrof een betwisting over een leningsovereenkomst waarbij het geleende kapitaal en de verschuldigde maandelijkse afbetalingen in vreemde valuta waren uitgedrukt, terwijl het kapitaal was uitbetaald in nationale valuta en de terugbetalingen in nationale valuta moesten gebeuren.

Het Hof van Justitie werd via een prejudiciële vraag verzocht te oordelen of wisseltransacties in het kader van die overeenkomst betrekking hadden op financiële instrumenten en als een beleggingsdienst of -activiteit in de zin van richtlijn nr. 2004/39/EG betreffende markten voor financiële instrumenten (“MiFID I”) moesten worden gekwalificeerd.

De bank was van oordeel dat zij met betrekking tot deze overeenkomst noch een beleggingsdienst, noch een nevendienst van beleggingsdiensten, noch een dienst m.b.t. goederenbeurzen had verricht, en het louter een consumentenkredietovereenkomst betrof die gesloten werd in het kader van de leningsactiviteiten van de bank. Dit zou er volgens de bank toe leiden dat de betrokken leningsovereenkomst niet onder de bescherming van de MiFID I valt.

¹³. Richtlijn nr. 2009/65/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende bepaalde instellingen voor collectieve belegging in effecten (icbe’s) (Pb.L. 17 november 2009, afl. 302, 32).

¹⁴. Richtlijn nr. 2011/61/EU van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2011 inzake beheerders van alternatieve beleggingsinstellingen en tot wijziging van de richtlijnen nrs. 2003/41/EG en 2009/65/EG en van de verordeningen (EG) nr. 1060/2009 en (EU) nr. 1095/2010 (Pb.L. 1 juli 2011, afl. 174, 1).